

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Exempla eorum qui peculiare preces Deiparæ offerre consueverunt, n. 16

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

per omnes Sanctos maiori cognitione fruar beatissima Trinitate, & qui me tanta claritate perlustravit, vt, velut Sol radians in virtute, totum coelum illuminem: ita in hora mortis animam tuam lumine fidei, & cognitionis perfundam, ne fides tua ignorantia, aut aliquo errore tentetur.

Ad tertium ora, vt sicut Spiritus sanctus suaviter sui amoris plene mihi infudit, & tam suavissimam, & sanctissimam effecit, vt post Deum benignissima, & dulcissima limpa ad sim tibi in hora mortis infundendo animæ suavitatem diuini amoris, qui in tantum præualeat in te, vt omnis pœna, & mortis amaritudo ex amore tibi sit præsuavis. hæc apud S. Mechildem.

EXEMPLA EORVM, QVI PECV-

lras precas Despara offerre consueverunt.

Nunc subiicienda sunt exempla aliquot ipsidem seculi auctorum verbis, breuitatis tamen studio interdum in pauca collatis, quorum indicio Despara eiusmodi precibus, ac præsertim salutatione Angelica miraculis editis maximo opere delectari ostendit.

S. Bernardinus Senensis adhuc in seculari habitu degens ad imaginem B. Virginis elegantissimam, depictam supra portam vrbis Senensis, quæ Camollia dicitur, quotidie multis annis nudis genibus piissimas offerebat preces, quemadmodum legimus in vita eiusdem, quare mirum non est eum castitatem ab omni labe puram integramque seruasse, & à Virgine consecutum, vt cum iam Ordinem Minorum complexus celeberrimus esset. Concionator: de ea deuotissimè, ac crebrè concionaretur. Eius rei testes sunt sanctissimi homines de Virgine non minus piæ, quam doctæ conciones, quæ impressæ habentur, quasque nos sæpè in hoc opere citauimus.

S. Antonii
Caesariensis
Salua Regina
lib. 7 cap. 30.
De Antiphona *Salua Regina* quàm grata sit Virgini, præter id, quod hæc de re asserit S. Antoninus 3. par. tit. 23. cap. 3. §. 1. narrat Caesarius lib. 7 cap. 30. Sacerdotem quendam, qui eandem Antiphonam *Salua Regina* identidem dicebat à timore tonitruorum, ac fulminum, quibus nimis terrebatur, liberatum fuisse meritis Desparæ, quæ ei ad altare oranti apparuit, si quæ eum est allocuta, qui Antiphonam *Salua Regina* libenter, ac frequenter

decantas, nunquam tonitrua, neque fulmina, quorum timore sæpius affligeris, te lædent, & ex eo tempore liberatum se sensit.

Vir quidam nobilis quoniam bonis operibus studiosè vacabat, & oratione illam, cuius initium est, *O Intemerata*, in honorem beatissimæ Virginis, & S. Iohannis Euangelistæ quotidie recitabat, seruatus est à dæmone, qui serui famulantis habitum, formamque susceperat ut enim à via veritatis auerteret, & si posset etiam contrucidaret. Verum à sancto quodam Episcopo deprehensus est, mox tora re perfacta fraudeque frustratus sua, euauit. Vincencius libro 7. spec. hist. cap. 101.

Per orationem d. Intemerata, &c. quidam à dæmone liberatur.

Beluacensi.

EXEMPLA DE SALVTATIONE Angelica.

Beatissimus Albertus Monachus Crispinensis Monasterij, qui circa annum Domini 1140. floruit, præter Psalterium Davidicum, quod recitabat, centies per diem flectebat genua, & quinquages, prostrato quidem corpore, sed articulis, & digitis subleuato, ad vnamquamque genuum curuationem dicebat salutationem Angelicam. Hæc ex vita eiusdem apud Suriurum tom. 2. die 7. Aprilis.

B. Albertus.

Cuius quidam Colonienfis post mortem fux nepti apparuisse scribitur in splendido habitum, in quo maximè in caligis, & in calceis scripta erat circumcirca saluatio Angelica, quam viuens ad Ecclesiam eundo, vel redeundo, vel in curia sua deambulando frequentissimè ruminabat. Caesarius lib. 12 cap. 50.

Saluatio Angelica nota post obitum exornata, quidam qui viuens istam sæpius iterabat.

Miles Veteranus Cisterciensem Ordinem ingressus, præ ingenij ruditate orationem Dominicam nulla ratione addiscere poterat: multo tamen, & diuturno labore salutationis Angelicæ breuem versiculum interprandendum ad vnamquamque seie buccellam illum ruminando memoriæ mandauit, & longo vsu tantam in ipsa salutatione mentis dulcedinem concepit, vt cordi eius, & ori matris Christi memoria indecibiliter adhereret. post cuius obitum in eius tumulo arbor ignoti generis visa est, cuius folia literis aureis insignita Aue Maria Gratia Plena, notabiliter singula continebant. venit Diocesanus Episcopus, & per effossionem inuenit radicem arboris ex ore veterani ortum habere, quod vbi compertum est, arbor illa in omnium oculis auit, & defecit.

Saluatio Angelica in foliis arboris progressa ore Monachi illam saepe iterantis, post obitum reperit esse.

Tho-